

17. Barcasági Magyar Képzőművészek Seregszemléje

A tavasz köszöntésére a vándormadarak betöltik az eget, a vadvirágok a mezőket, a barcasági magyar képzőművészek pedig A Reménység Háza kiállítóterét. Alkotnak, mint belső készítésére a rügy és önzetlen tárják a közösség elé munkájuk, mint illatát az ibolya.

Kezdjük a szemlét **Ferencz Ágnes** önreflexív csendéletével, ami magáról a művészet befogadásáról is szól, hiszen a tárgyak, amelyeket a figyelmünk központjába emel teremtő eszközök. Szemünk előtt nem is az élszelés végpontjai, hanem szerszámok, amikkel a fantáziánk tovább szőheti saját értelmezését, s ezzel maga az alkotás folyamatába és izgalmába invitál. Így tesz **Dimény András**, aki a háromsoros japán versformát fordítja le térbeli tárgyakra. A megfelelő szavak keresése nélkül is érezhetjük a haikura jellemző tünékenységet, de instrukciót is ad, hogy fogalmainkkal újból tulajdonunkba vegyük. Erre a játékra hív **Tomos Tünde** is. Csak sejteti a vízfestékbe merült portré arcvonásait, de a néző feladata azt felismerni és tulajdonságokkal felruházni. A teljesen absztrakt **Mattis Teutch Waldemar** számítógépes grafikája nem is saját érzelmi állapotának indikátora, hanem a nézőt szólítja meg emocionálisan. Nyers képi ökoszisztémája nem kinyilatkoztat, hanem reakciót kelt.

Azt gondolhatnánk, hogy a látottat leghűségesebben a fénykép képezi le, **Magdó István** viszont játszik a valósággal, és egy tökéletes pillanatban megduplázza azt, vagy éppen úgy rendez el, mint a festő, akinek a fehér vászon korlátlan a hatalmat engedélyez. **Fișcăleanu Jolán** feloldott kontúrok és elmosódott színekkel csendesíti el a túlsó parton rejtőző ismeretlent. Hangtalan könnyedségével a bizonytalanságok keltette szorongástól oldoz, hiszen tájképe valami megnyugtatónak a homályos kifejeződése is. **Marosi Jenő** a brassói Csigahegy két tömbház síkfelülete közé szorítva jeleníti meg. A hegyoldal mégsem elnyomva látszik, hanem a kivonulás örökzöld gondolával csalogat. **Miklóssy Mária** *Felfokozott gondolat* c. festménye szilánkosabb. Lüktető színhasználata, líraian absztraháló nyelvezetének ritmusos elrendezése egy fájdalmasan szép tájélményt eredményez. **Bartha Bíborka személyes** motívumokkal lakja be a horizontját. A díszítőművészetet értelmezi újra úgy, hogy az univerzális geometrikus formák az erdélyi hagyományos szötteket elevenítik fel, a gazdag árnyalatai pedig dekorativitáson túl a kultúránk sokszínűségéről is vallanak. **Bartha Árpád** egyvonalas tájképeinek visszatérő madár-motívuma itt sorsszimbólum, hiszen egy szablya suhintása által veszi színét és válik ágról szakadttá, 1849 mementójává. Borúlátó

hangvételeből mégis felsóhajt a remény, hiszen zászlók színei keretezik, s egyben összefogják kompozícióját. **Simó Enikő** Vörös tenger-rombuszánál már a táj maga a motívum. Textije felbomlott, mégis harmonikus, kontrasztjaiban artikulálja az összhangot. Nem, mint **Ábrahám Imola**, aki az egységet önmagában, a körforgás és szimmetria összefogásával éri el. **Ábrahám Jakab** még tovább hatol és teljesen belép a látképbe és a természetben rejlő erő áramlásával ránt magával. Festményén látjuk, ahogyan az élmény sűrűsödésével ledobja külsőségeit a táj megmutatva igazi énjén, egy dinamikus színekavalkádot. Így ér körbe az ábrázolás természete a természet ábrázolásában, de más esszenciális témák is teret kapnak a jelen tárlaton, mint a szent és a profán.

Damó István mélységből feltörekvő keze, **Albert Zoltán** megcsonkított torzója és **Vetró B. Sebestyén András** eltűnőben lévő női alakja a meghasonlott valóság egzisztencialista vizsgálódásai. A félfigurális, felbomlott és töredezett vonalhálók borította létbizonytalanságból **Osefszky Jakabos Imola** pasztellképe válaszol: *A sötét borulat mögött ott van Isten*. A szakrális nyugalmat **Schmidt Réka** *A méla tempefői* c. festménye mélyíti és árasztja tovább.

E két ellentétes témát, mint eget és földet, **Henning Lajos** *Jákob lajtorjája* köti össze, de átmenetet jelent a fa és vas installációja is, hiszen Dózsa György vértanú és népi hős egyben. Egyszerre hétköznapi és szent **Gyulay Nagy Margit** *Öröm* c. munkáján ábrázolt anya és kisdéd is, s ezért osztályrészei mindkét rétegnek. Végül, de nem utolsó sorban, az emlékek őrzője, **Csutak Levente**, az emberi szellem panteonjában koronázza meg a tavaly 200 éve született Madách Imrét, aki főművével, *Az ember tragédiájával*, ugyancsak egyszerre foglalkozott a földi és az égi szférákkal.

A kiállított munkák egymásra is hatást gyakorolnak, de a rend és zavar, harmónia és feszültség, valóság és képzelet, ellentétpárjai nem egymással szemben, hanem párhuzamosan vannak jelen. A különböző szemszögek nem kioltják egymást, hanem egy teljes képet nyújtanak Barcaság képzőművészetről. A jelen tárlat nem az eltérés szakadékjával és távlataival kelti a fenséges érzetét, hanem a minden-összefügg tapasztalatával. Továbbá bizonyíték arra, hogy egy nagyváros vonzásában is lehet valós kapcsolatokat kialakítani a tágabb örökségünkkel, szűkebb környezetünkkel, önmagunkkal, és még mélyebben: a hitünkkel.

Lénárt Tamás, művészettörténész